

**Kiikarissa aivoterveys -tietoa ja tukea näkövammaisille -hanke
Aistiviidakossa työryhmän kuunnelma, aiheena päihteet**

[alkutunnus] Pianon soittoa, jonka ohessa sanotaan: Kiikarissa aivoterveys. Tietoa ja tukea näkövammaisille -hanke. Teemana: päihteet. [/alkutunnus]

[kahvikuppien kilinää ja puheensorinaa]

Sinikka: Kiitos tästä syksyn yhteisestä kokoontumisesta, oli kiva nähdä teitä kaikkia täällä. Jaan vielä lopuksi tähän teille tämmöiset allekirjoitus kehikot. Näitä on kyl aika reilusti täällä, et jos joku tietää että joku tarvii ylimääräisiä niin näitä löytyy. Mauri oleppa hyvä. Ja Päiville ole hyvä.

Mauri: Kiitos!

Mauri: *[huokaisee]* Eija ei sitte tullukkaa.

Päivi: No mä arvasin että se ei tule.

Mauri: Se ei oo ainakaa puoleen vuoteen käyny täällä kerhossa.

Päivi: Vaikka tykkäs niin aiemmin tosi paljo.

Mauri: Ja sit se aina sano et näkövammaisten kerho on parasta mitä sille on pitkää aikaa sattunu.

Päivi: Näitkös sitä kesällä?

Mauri: *[huokaisee]* Mä yritin sille soittaa vaikka kuinka monta kertaa, mutta ei se vastannu. Ihan ku se välttelis meitä.

Päivi: Mä sain sen kerran kiinni.

Mauri: Älä! Mitä sille kuuluu?

Päivi: Se puhu jotenki omituisia...

Mauri: No mitennii?

Päivi: Se puhu tiistaista vaikka oli torstai. Ja muutenki kuulosti ihan ihmeelliselle..

Mauri: Tää ei oikein kuulosta hyvältä.

Päivi: No ei. Mutta mitä tässä muka vois tehdä?

Mauri: Hmm... Lähetään käymään Eijan luona.

Päivi: Se ei varmaan olis mielissään, ku kerta yrittää vältellä muita.

Mauri: Hei! Pyydetään Sinikalta tuo allekirjoitus kehikko ja sanotaan Eijalle oven takana että tuotiin se. Ja käydään ostamassa.. miten se ois.. juokse kahvia vai... Kahvia ja jotkut viinerit, ja pyydetään sitä keittämään meille kahvit. Ei se kehtaa olla meitä vastaan ottamatta.

Päivi: Hyvä on. Lähetään samantien.

Mauri: Sinikkaa! Onks sulla vielä niitä allekirjoitus kehikoita?

Sinikka: Joo, jäi niitä muutama. Kuinka niin?

Mauri: Ajateltiin käydä vanhaa kamua kattomassa.

[Ulko-ovi avautuu]

[Ulko-ovi sulkeutuu]

[Mauri ja Päivi astuvat rappukäytävään ja alkavat kävellä portaita pitkin]

[Ovikelloa soitetaan]

Eija: Kuka ihme siellä voi olla?!

[Ovikelloa soitetään]

[Kiliseviä pusseja siirrellään Eijan asunnossa]

Eija: Mihin ihmeeseen mä nää laitan?!

Mauri: Eija! Tuu avaamaan. Mauri täällä.

[Kilisevien pussien siirtelyä jatketaan]

Eija: Ei, se on Mauri!

Päivi: Tuutsä avaamaan?

[Jotain kovaa putoaa lattialle]

Eija: Mitä se tuokin tuossa teki?! Voi ei!!

[Ovikelloa soitetään tiuhempaan tahtiin]

Eija: Hetkinen vaan!

[Pussien siirrosta lähtee ääntä]

[Eija avaa asunnon oven]

Mauri ja Päivi: Terve!

Eija: No kiva kun tulitte...

[Asunnon ovi sulkeutuu]

Mauri: Sori kun me tultiin näin yllättäen, mutta haluttiin tuoda nää allekirjoitus kehikot sulle.

Eija: Just joo.

Päivi: Aateltiin et saman tien tuotas sulle.

Mauri: Öö... Voisitsä keittää meille kahvit?

Eija: Kahvii? Jaa.

Päivi: Tuotii kahvii ja tälläst viinerii.

Eija: Minä - minä - minä taidan mennä kyllä nyt keittiöön, niin te voitte mennä tonne olohuoneeseen.

Mauri: Voidaanhan mekin auttaa.

Eija: Eei, ei ei kannata, ei kannata ihan voitte mennä sinne olohuoneeseen.

[Mauri ja Päivi ovat sanomassa jotain]

Eija: MENKÄÄ OLOHUONEESEEN.

Päivi: Me mennää odottelee...

[Mauri ja Päivi kävelevät olohuoneeseen]

[Kävellessään Mauri vahingossa potkaisee jotakin]

Mauri: Oho, varo Päivi. Tässä on joku pullopussi.

[Pullopussien kolinaa]

[Mauri ja Päivi kävelevät olohuoneeseen]

Mauri: Tässä on sohva.

[Mauri ja Päivi istahtavat alas]

Päivi: Täällä on melkonen sotku.

Mauri [kuiskaten]: Onks nää kaikki pullopusseja?

Päivi [kuiskaten]: Ompas täällä tunkkanen haju.

Mauri [kuiskaten]: Joo, jos mä avaan parvekkeen oven.

[Mauri kävelee parvekkeen oven luo ja avaa sen]

[Liikenteen äänet kuuluvat sisälle]

Mauri [kuiskaten]: Täälläki on pullopusseja.

[Mauri kävelee takaisin sohvalle]

Päivi [kuiskaten]: Hei, onkohan nää oikeita kukkia?

Mauri [kuiskaten]: Missä?

Päivi [kuiskaten]: Tässä sohvan vieressä pöydällä.

Mauri [kuiskaten]: On, ja nekin on laitettu oluttölkkiin.

[Päivi naurahtaa]

Päivi [kuiskaten]: Pakko tähän on puuttua.

Mauri [kuiskaten]: Ihan pakko, kissa pöydälle.

Päivi [kuiskaten]: Et sitte tapas mukaan hönkää heti täysillä päälle!

Mauri [kuiskaten]: No en tietenkää! Kyllähän sä mut tunnet.

Päivi [*kuiskaten*]: Sillä mä just sanoin...

Eija: Noniih, tässä on nyt kahvia.

Mauri: Voinks mä auttaa?

[*Tarjotin lasketaan pöydälle*]

Eija: Ei tarvii.

[*Kahvia kaadetaan kuppeihin*]

Päivi: Miten sulla menee?

Eija: Ihan hyvin minulla menee. Ei mitää oo, ihan siis... Ihan kyllä on niinku elämä nyt niinku, niin hirveen hyvässä hyvässä kantissa, ei oo mittää.

Mauri: Me ollaan ryhmässä ikävöity sua ku ei oo näkyny, että mitä sulle kuuluu?

Eija: Nii.

Päivi: Tota, ootsä käyny vielä kuntoutuksessa?

Eija: No en oo käyny. Ku mulla oli kyllä tarkotus mennä sinne mutta tota... Minä en nyt muista mikä siihe tuli että ei se sitte tota, en kerinny menemää. Että jäi nyt sitte tekemättä. Tai menemättä.

Mauri: Et oo torilla käyny tai vieny jätteitä kirppikselle tai muuta?

Eija: Juu en minä nyt sinne sitte lähteny ku tota. Siin oli vähä semmonen että, ei oikei huvittanu lähtee.

Mauri: Entäs vanhoja työkamuja, ootsä käyny kattoo?

Eija: Mm... No kerran näin sitä kaukaa, mutta en kehannu lähtee juoksemaa perään että tota...

Päivi: Me ollaan vähän täs kateltu tätä sun kotia. Sul on aika paljo näitä tölkkejä.

Eija: Ai. Ai paljon? Täytyy tietysti ehkä vähän myöntää, että kyllähän sitä saattaa olla sit noita, ihan noita pusseja tuolla minulla jemmassa. Sillee ihan jos - jos tulee niinku rahasta niinku... Ei oo rahaa ni minä voin sitte viiä noita pulloja sinne ja saada siitä rahaa ruokaan, että sillä tavalla mie oon ajatellu sitä kanssa. Nii ja saunaa - nii saunassahan minä oon hirveen paljon usein että tota... että... että mie oon hirveen pitkää kyllä tuolla saunassa. Tykkään olla.

Päivi: Niin taijat olla aika kova saunoja...?

Eija: Juu! Oon, oon tosi kova. Tosi tosi kova. Mahtavaahan siellä on olla. Rapsutella itteesä ja hiuksia ja kaikkee - siis ihan mahtavaa. Joo, ja hyvä ku siel saunassa on kyllä se hyvä että siinä on pakko nesteyttää itteesä kokoajan. Ja ihan niinku tosta aamusta lähtien se nesteytys alotetaan ja se kyllä menee sitte aika pitkään tuonne, saattaa mennä ihan - ihan niinku toiselle puolelle niinku... Ihan niinku tommonen niinku...

Päivi: Eiku ihan totta. Nyt oikeesti kerro miten sulla menee.

Eija: Iha hyvi. Ei mulla oo mitää hätää.

Mauri: Kyllä me tiedetää että tää voi tuntua oudolta mutta tultii sua vähän kuulustelemaan.

Päivi: Mutku me ollaan huolissaan susta.

Eija: Miten niin huolissaan?

Mauri: No, tuosta reilusta kaljanjuonnista suoraan sanoen.

Eija: Kyllähän minä nyt jonkun kaljan päivässä otan mutta en mä nyt sen enempiä. En kyllä, en oo juonu.

Päivi: Sä et käy sit missään?

Eija: Enhän mä mihinkään... mä en nää koska... on tää näkövamma.

Mauri: Mitenkä... Eiks sulla pitäny olla koira? En mä mitään koiraa nää täällä.

Eija: Ei... Ei sitä koiraa enää ole...

Päivi: Ootsie joutunu luopuu siitä?

Eija [sanoo hiljaa]: Joo... näin on... Jo joulun tuntumalla... Se oli kyllä minulle kova paikka...

[pitkä hiljaisuus]

[kello tikittää taustalla]

Mauri: Miten me voitais auttaa sua?

[kellon tikitys hälvenee hiljaisuuteen]

[lopputunnuksen musiikki alkaa soimaan hiljaisena]

Työryhmä: *Ihmeiden kehto ja Leevi Heinonen, Anna-Liisa, Eija, Jorma, Mauri, Päivi, Sinikka, Ulla, Helvi, Jaana, ja Timi.*